

[Ole Espersen]

blive benyttet; det har ministeren klart bekræftet under behandlingen i retsudvalget.

Dernæst nævner man – det står også i forbindelse med den tredje indvending – at der sker en proceduremæssig svækkelse, idet vi nu ikke skal have Flygtningenævnet eller Flygtningehjælpen til at træffe individuelt betonedede afgørelser om, hvorvidt nogen er i fare eller ej. Det var, vil jeg gerne sige, en relevant indvending imod det oprindelige forslag, for dér stod nemlig, at afvisningen kunne ske, hvis den pågældende ansøger var i en risikosituation. Det er nu under udvalgsbehandlingen blevet ændret, således at der foreligger ændringsforslag i retning af, at blot der er risiko for forfølgelse i det pågældende land, hvortil der kunne være tale om at sende ansøgeren tilbage, blot der generelt er risiko for forfølgelse, bliver han eller hun ikke sendt tilbage. Med andre ord: den indvending, der går på, at individuelt betonedede afgørelser ikke længere skal træffes under de sædvanlige domstolslignende garantier, er også taget af bordet.

Vi brugte i udvalget et konkret eksempel. Hvis man nu tænker sig, at en iraner kommer til Danmark og søger om asyl, fordi han ikke ønsker at gøre militærtjeneste, hvordan er situationen så? Det er jo en grund, mange iranere angiver. Dér vil situationen være den, at selv om det at nægte at gøre militærtjeneste ikke er en gyldig grund til at få asyl efter konventionen, så vil situationen alligevel være den, at også han er dækket, fordi der i Iran er risiko for forfølgelse af konventionens grunde.

Vi mener altså, at disse to hovedindvendinger fra de pågældende forfatteres side dermed ikke længere er til stede efter behandlingen i retsudvalget og efter den holdning, som regeringen også har indtaget i forhold til vores ønsker. Disse muligheder for afvisning skal ikke være til stede.

En tredje indvending går specielt på proceduren, men den har jeg i og for sig behandlet allerede. Der skal altså ikke træffes konkret betonedede afgørelser ved grænsen, der skal træffes afgørelser af, hvilken nationalitet ansøgeren har, hvilket land han kommer fra, hvilket land han risikerer at blive vist tilbage til. Det er afgørelser af generel karakter, og de skal træffes på basis af regeringens, Justitsministeriets, overvejelser om, hvor der er sikkerhed, og hvor der ikke er sikkerhed.

Hvem skal så bidrage med hensyn til at finde ud af, hvor der er sikkerhed, og hvor der ikke er sikkerhed? Ja, det skal naturligvis alle de, der har nogen mulighed for at give et værdifuldt bidrag, dvs. Udenrigsministeriet, Udenrigsministeriets repræsentationer, FN's Højkommissariat, Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International osv. Disse organisationer skal selvsagt bidrage til den generelle vurdering, der foretages af ministeriet, når man skal konstatere, hvortil man kan og bør sende folk, der søger asyl, tilbage.

Den fjerde indvending fra forfatterens side i denne artikel i Politiken går på, at der er betænkeligheder forbundet med at indføre bødestraf for transport af udlændinge uden fornøden rejselegitimation. Man siger, at dette er særdeles betænkeligt; en effektivering af et sådant strafansvar kan i sin yderste konsekvens føre til, at luftfartsselskaber og lign. kommer til at fungere som visiterende myndigheder for potentielle asylansøgere.

Vi er i min gruppe enige i denne betænkelighed. Vi er enige i, at der kan være problemer med at indføre regler af denne karakter. Derfor har vi under forhandlingerne drøftet med ministeriet, om der nu er helt tilstrækkelig grund til at gøre det, og justitsministeren er enig i, at vi må se tiden an. Derfor træder denne bestemmelse ikke i kraft nu; den kan sættes i kraft senere af justitsministeren, men først efter en orientering af Folketingets retsudvalg, således at vi dér vil kunne få de oplysninger, der måtte være nødvendige for, at vi kan vurdere, om det er rimeligt at sætte denne bestemmelse i kraft. Det er jo klart, at hvis et luftfartsselskab gentagne gange kommer til Danmark med et stort antal mennesker, der viser sig at være emigranter og ikke asylsøgende, kan det være rimeligt, at vi kan sætte ind over for et sådant misbrug. Det vil der jo være tale om i den situation. Der vil være tale om den udnyttelse af vores lovgivning, som alle her i salen er enige om at modvirke. Det er rimeligt, at vi har denne mulighed, som i øvrigt kun er ensbetydende med, at vi giver sanktioner i forhold til noget, der allerede er forbudt efter internationale regler.

Hermed har jeg begrundet, at vi anbefaler at stemme for de ændringsforslag, der ligger i betænkningen her til anden behandling. Det sidste ændringsforslag, nr. 3, er formentlig resultatet af en lapsus i forbindelse med